

Ik was op de 23ste SURF-onderwijsdagen. Er was een dagvoorzitter, die ook TV-presentator was en boekenschrijver én een dag in de week docent op het MBO. Dat laatste was het mooiste wat er is. Waarom hij dan niet vijf dagen in de week docent was, vertelde hij er niet bij.

Een man op het podium hield een verhaal over hoe systemen veranderen. Er werd een grap gemaakt over fossiele brandstoffen en fossiele onderwijsbestuurders. Daarna werd een transitieagenda gepresenteerd, geschreven door 'dwarsdenkers' en 'friskijkers', met daarin ter illustratie waterverftekeningen. Het woord transitieagenda-aquarellen verrijkte geheel onverwacht mijn vocabulaire.

In de zaal knikten veelal oude, witte mannen (type: ik) instemmend. Blijkbaar vonden zij ook dat alles moest veranderen. Transitie-tijd! Dat ze daarmee impliciet toegaven dat ze er de afgelopen 23 jaar zelf een pleuriszootje van hadden gemaakt, leek ze te ontgaan.

De stemming was immers prima. Een feestje. Fijn om iedereen weer te zien. Lekker praten over hoe alles anders moet voor de studenten (die uiteraard schitterden door afwezigheid). Niemand leek zich écht druk te maken om de voorspelde systeemverandering. Om de transitie. Misschien omdat na 23 jaar niemand er nog écht in geloofde. Of, positiever, misschien omdat iedereen écht van het onderwijs hield.

Stel je voor dat de onderwijsdagen mijn relatie zouden zijn, dacht ik. Dan zitten we al 23 jaar in relatietherapie omdat dingen écht fundamenteel anders moeten. En knikken we instemmend als de therapeut een scheiding voorstelt.

En daarna blijven we gewoon bij elkaar.

Is dat triest?

Of échte liefde.